

Елин Пелин

Три умни глави

Натежали дългите години на една стара върба. Тя клюмнала и се навела безпомощно над дълбоката река.

По пътя минали трима шопи – три умни глави. Видели върбата, спрели се и се замислили:

– Що ли мисли тая старица над тая бистра водица?

– Трябва за вода да е жадна!

– Хайде да я напоим!

– Няма кофа, братя, как ще я напоим?

Най-умният рекъл:

– Ще се хвана аз за клоните ѝ – ще увисна, ще се хване друг за краката ми – ще увисне, ще се хване третият за неговите и той ще увисне. Ще натегнем, ще наведем върбата над водата и ето ти – станала добрината.

Рекли и направили го.

Хванал се най-умният за клоните и увиснал. Вторият увиснал за краката му, а третият увиснал за краката на втория.

Натежали тримата и върбата почнала да се навежда. Но ръцете на първия почнали да се изплъзват и работата станала опасна.

– Дръжте се, братя – извикал той, – да си плюя на ръцете!

Хванали се яко те, а той откачил ръце да плюе на тях.

И... хоп – цамбурнали тримата умници във водата и се удавили.

КРАЙ

© Елин Пелин

Издание: Елин Пелин. Приказки, Съчинения в шест тома, Том 5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11010>]